

Sygn. akt I C 1289/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Agnieszka Troć

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Łęczycka

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. odstępuje od obciążania powoda L. K. kosztami procesu poniesionymi tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 lipca 2014 r., sprecyzowanym na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2015 roku, powód L. K. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od W. K. i Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w S. kwoty 70000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz dożywotniej renty w kwocie 3000 zł miesięcznie. Wskazał, że żądanie powyższe wiąże z tym, że nie jest właściwie leczony jego staw kolanowy podczas osadzenia w zakładzie karnym, co może w efekcie doprowadzić do amputacji nogi. Powód skarży się w szczególności na nienależytą i nieprofesjonalną opiekę medyczną sprawowaną przez personel medyczny zakładu, a w szczególności na brak właściwej reakcji chirurga (k.2, 63v).

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa- Zakład Karny w S. reprezentowany przez Dyrektora wniósł na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. o odrzucenie pozwu w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie o oddalenie powództwa. Strona pozwana podniosła, że zarzut braku opieki medycznej podczas pobytu powoda w Zakładzie Karnym w S. nie może podlegać ocenie w niniejszej sprawie, gdyż Sąd wyrokował już w tym przedmiocie, a podjęte rozstrzygnięcia są prawomocne. W dniu 18 września 2012 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach prawomocnie oddalił powództwa, wskazując w uzasadnieniu wyroku na zapewnienie przez pozwanego powodowi odpowiedniej opieki medycznej jak też na brak podstaw do przypisania Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S. odpowiedzialności. Ponadto Sąd Rejonowy w Siedlcach I Wydział Cywilny oddalił powództwo powoda w sprawie I C 520/ 10 dotyczącej również sposobu zapewnienia powodowi opieki medycznej przez pozwanego zakład karny. Pozwany podniósł, iż powód był wielokrotnie przyjmowany przez lekarza chirurga W. K. na konsultacje medyczne, w trakcie których L. K. zawsze był należycie informowany odnośnie działań podejmowanych w stosunku do niego w ramach procesu leczenia. Zdiagnozowane u niego choroby leczone są zgodnie z ustalonym procesem leczenia, natomiast stan jego zdrowia podczas pobytu w Zakładzie Karnym jest na bieżąco monitorowany. Staw kolanowy powoda był konsultowany z lekarzem specjalistą z zakresu ortopedii, który stwierdził, iż nie kwalifikuje się do leczenia ortopedycznego (k.38-40).

W piśmie z dnia 21 kwietnia 2015 roku powód sprecyzował swoje żądanie oświadczając, że pozew jest skierowany przeciwko lekarzowi chirurgowi W. K., w związku z leczeniem jego nogi (k.69).

W piśmie z dnia 29 maja 2015 roku powód cofnął powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S. bez zrzeczenia się roszczenia (k.83).

Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2016 roku powód podtrzymał swoje stanowisko odnośnie cofnięcia powództwa. Wniósł o zasądzenie od W. K. odszkodowania w wysokości 70000 zł i 3000 zł comiesięcznej dożywotniej renty (k. 128v-129).

Pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek o odrzucenie pozwu (k. 128v).

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku pozwanego Skarbu Państwa o odrzucenie pozwu, wobec cofnięcia tego wniosku (k.131).

Ponadto postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku Sąd wobec cofnięcia pozwu umorzył postępowanie w części dotyczącej pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Zakładu Karnego w S. (k. 133).

Pozwany W. K. wnosił o oddalenie powództwa (k.204).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W. K. jest lekarzem specjalistą chirurgii ogólnej. Zatrudniony jest w Zakładzie Karnym w S. od 10 lat, na podstawie umowy o pracę jako asystent w ambulatorium i konsultant chirurg. Od dnia 10 stycznia 2014 r. w Zakładzie Karnym w S. został osadzony jako tymczasowo aresztowany L. K.. Powód wielokrotnie był przyjmowany przez pozwanego, skarżąc się na bóle w stawie kolanowym.

Pozwany odnotowywał objawy podawane przez powoda, przepisywał leki przeciwbólowe i przeciwzapalne oraz zalecił konsultację specjalistyczną ortopedyczną. Bóle kolana lewego powód zgłaszał również personelowi medycznemu Zakładu Karnego w S.. Wydawane mu były wówczas przeciwbólowe i przeciwzapalne. Powód był zapatrzony w kulę i bandaż elastyczny. W dniu 17 września 2015 roku zostało wykonane u powoda badanie ultrasonograficzne przez specjalistę ortopedę - traumatologa. U powoda stwierdzono ślad płynu w kaletce podrzepkowej głębokiej, w zachyłku nadrzepkowym, drobne zmiany zwyrodnieniowe, zwyrodnieniowe uszkodzenie łąkotek, nieznaczne rozluźnienie więzadła pobocznego piszczelowego i krzyżowego przedniego. Ponadto stwierdzono ślad płynu w kaletce międzybrzuchato-półbłoniastej. W dniu 2 maja 2016 r. wykonano u powoda badanie RTG, w którym stwierdzono nasilone zmiany Odwodnieniowe, trójprzedziałowe.

U powoda występują średnio nasilone zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu kolanowego, z niestabilnością więzadłową, ograniczeniem ruchomości i dolegliwości bólowe wysiłkowe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: opinii biegłego specjalisty ortopedy-traumatologa K. K. k. 177-177v, wyników badania ultrasonograficznego k.201, opisu badania k.202, częściowo zeznań L. K. k.204-204v, zeznań pozwanego k.177v-205v, książki zdrowia, dokumentacji medycznej k. 146

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Powód konstruując swoje żądanie zapłaty stał na stanowisku, że pozwany zatrudniony jako lekarz w Zakładzie Karnym w S., w którym powód jest osadzony od 10 stycznia 2014 r., nie leczy go w zakresie schorzenia jego kolana lewego, zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej. Z powyższego wynika, że L. K. domagał się zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek naruszenia jego dóbr osobistych w postaci zdrowia, prawa do właściwej opieki medycznej a także renty z tym związanej.

Na wstępie wskazać należy, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa (art. 417 § 1 k.c.). Stosowanie kary pozbawienia wolności przez Skarb Państwa oraz leczenie w warunkach osadzenia zdaniem Sądu należą do sfery władczych działań Państwa. Wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się bowiem z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Jednocześnie w doktrynie i judykaturze prawa cywilnego wskazuje się, że tylko wówczas mamy do czynienia z wykonywaniem władzy publicznej, gdy brak jest formalnej równości stron. Zdaniem Sądu powód przebywając w zakładzie karnym znajdował się w sytuacji, w której nie mógł dowolnie decydować o swoim leczeniu - wybrać lekarza pierwszego kontaktu, specjalisty, placówki leczniczej, lecz w tym zakresie znajdował się w stosunku zależności od jednostki penitencjarnej. Co do zasady więc za zaniechania w tym zakresie odpowiada Skarb Państwa - Zakład Karny w S.. Jednakże odpowiedzialność ta nie uchyla odpowiedzialności osób fizycznych, bezpośrednich sprawców szkody, na podstawie art. 415 k.c. Choć art. 417 k.c. nie przewiduje obciążenia osób fizycznych szczególną odpowiedzialnością, nie oznacza to jednak w ogóle wyłączenia osobistej odpowiedzialności osób fizycznych należących do kategorii tzw. funkcjonariuszy publicznych, jeżeli z ich własnym działaniem lub zaniechaniem była związana szkoda. Podstawą do odpowiedzialności będzie jednak art. 415, a więc zasada winy.

Jako że powód ostatecznie jako pozwany w sprawie wskazywał W. K. należało ustalić, czy na skutek zawinionego działania lub zaniechania pozwanego jako lekarza została wyrządzona powodowi szkoda. Zaznaczyć należy, iż pozwany jest lekarzem chirurgiem a nadto miał on kontakt z powodem jako lekarz ambulatorium.

Na wniosek powoda został w sprawie dopuszczony dowód z opinii biegłego specjalisty z zakresu ortopedii - traumatologii K. K.. Biegły wykonał badanie kliniczne powoda i stwierdził u niego - chód utykający na lewą kończynę dolną, rozległą bliznę lewego kolana, lewy staw kolanowy lekko koślawy, ograniczenie zakresów ruchomości lewego stawu kolanowego, niestabilność przyśrodkową stawu 11° i niestabilność przednią 1° , zanik mięśnia czworogłowego lewego uda na 4 cm. Biegły zapoznał się również z dokumentacją medyczną zgromadzoną w aktach, w tym wykonanymi badaniami. Biegły wskazał, że obecny stan lewego stawu kolanowego L. K. - zmiany zwyrodnieniowe, niestabilność więzadłowa, koślawość i ograniczenie zakresów ruchomości stawu, nie wynikają z zaniedbań personelu medycznego Zakładu Karnego w S., lecz z przebytego urazu. Choroba zwyrodnieniowa stawu kolanowego powoda wymaga leczenia nieoperacyjnego - przyjmowania leków przeciwbólowych oraz w miarę możliwości korzystania z leczenia rehabilitacyjnego, które może mieć działanie przeciwbólowe, poprawić zakresy ruchomości, lecz nie spowoduje wyleczenia zmian zwyrodnieniowych. Zdaniem biegłego u powoda istnieją przeciwskazania do leczenia operacyjnego tego stawu - brak gwarancji współpracy w okresie pooperacyjnym, ryzyko problemów z gojeniem dużej rany pooperacyjnej, która przebiegałaby w miejscu rozległej blizny skórnej i byłaby zagrożona ropieniem, dość dobra funkcja stawu lewego pozwalająca na funkcjonowanie w życiu codziennym.

Sąd uznał, że opinia sporządzona została fachowo, po dokonaniu wnikliwego badania powoda, analizie dostępnej dokumentacji oraz należycie uzasadniona. Brak podstaw do konstruowania tezy o stronniczości opiniującego tylko na tej podstawie, że jak twierdzi powód, rozmawiał on z kierownikiem ambulatorium na terenie zakładu karnego podczas wizyty związanej z badaniem powoda. Sądowi nie są znane żadne fakty ani okoliczności świadczące o jakimkolwiek powiązaniu biegłego z pozwanym. Zdaniem Sądu sporządzona przez biegłego opinia może być podstawą do postawienia tezy, że działania pozwanego W. K. wobec powoda nie spowodowały u niego wystąpienia szkody. Przede wszystkim pozwany nie jest lekarzem ortopedą, w którego gestii pozostaje specjalistyczne leczenie stawu kolanowego powoda. Niezależnie jednak od tego, jak wynika z opinii, schorzenie powoda wymaga jedynie leczenia nieoperacyjnego, w tym przyjmowania leków przeciwbólowych oraz rehabilitacji. Jak wynika z zapisów w książeczce zdrowia pozwany ordynował powodowi leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Biegły nie stwierdził, aby stan kolana powoda wynikał z jakichkolwiek zaniedbań personelu zakładu karnego. Powód nie wykazał, aby pozwany był odpowiedzialny za ewentualne leczenie rehabilitacyjnej powoda. Wydaje się, że właściwe skierowanie winien wystawić lekarz ortopeda. Jednakże takie leczenie także nie spowodowałoby wyleczenia powoda, lecz jedynie poprawę funkcjonalności i działałoby przeciwbólowo.

Sąd oddalił wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy oraz o przesłuchanie świadka M. K. na okoliczność stanu nogi powoda, gdyż wydana w sprawie opinia jest obiektywna i miarodajna i za jej pomocą Sąd ustalił stan zdrowia powoda w zakresie przez niego podnoszonym w sprawie niniejszej.

Reasumując, nie zostało w sprawie wykazane zarówno zawinione działanie bądź zaniechanie pozwanego jak również szkoda po stronie powoda. Poglądy powoda na kwestie związane z jego leczeniem, diagnozą stawu kolanowego, który przedstawia ona jako „gnijący”, są jedynie subiektywnymi odczuciami powoda, nie popartymi wiedzą medyczną oraz nie znajdującymi odzwierciedlenia w badaniach. Dlatego też Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie dotyczącym oceny przez niego własnego stanu zdrowia, prawidłowości procesu leczenia. Wiarygodne były jedynie zeznania powoda dotyczące okresu osadzenia w zakładzie karnym oraz sytuacji materialnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd powództwo jako bezzasadne oddalił.

Ze względu na fakt, że powód pozostaje w warunkach pozbawienia wolności, nie pracuje, nie ma majątku ani dochodu, Sąd w zakresie kosztów procesu zastosował art. 102 k.p.c. i nie obciążył L. K. kosztami poniesionymi tymczasowo z sum Skarbu Państwa.